TOTEM

dobrušských skautů

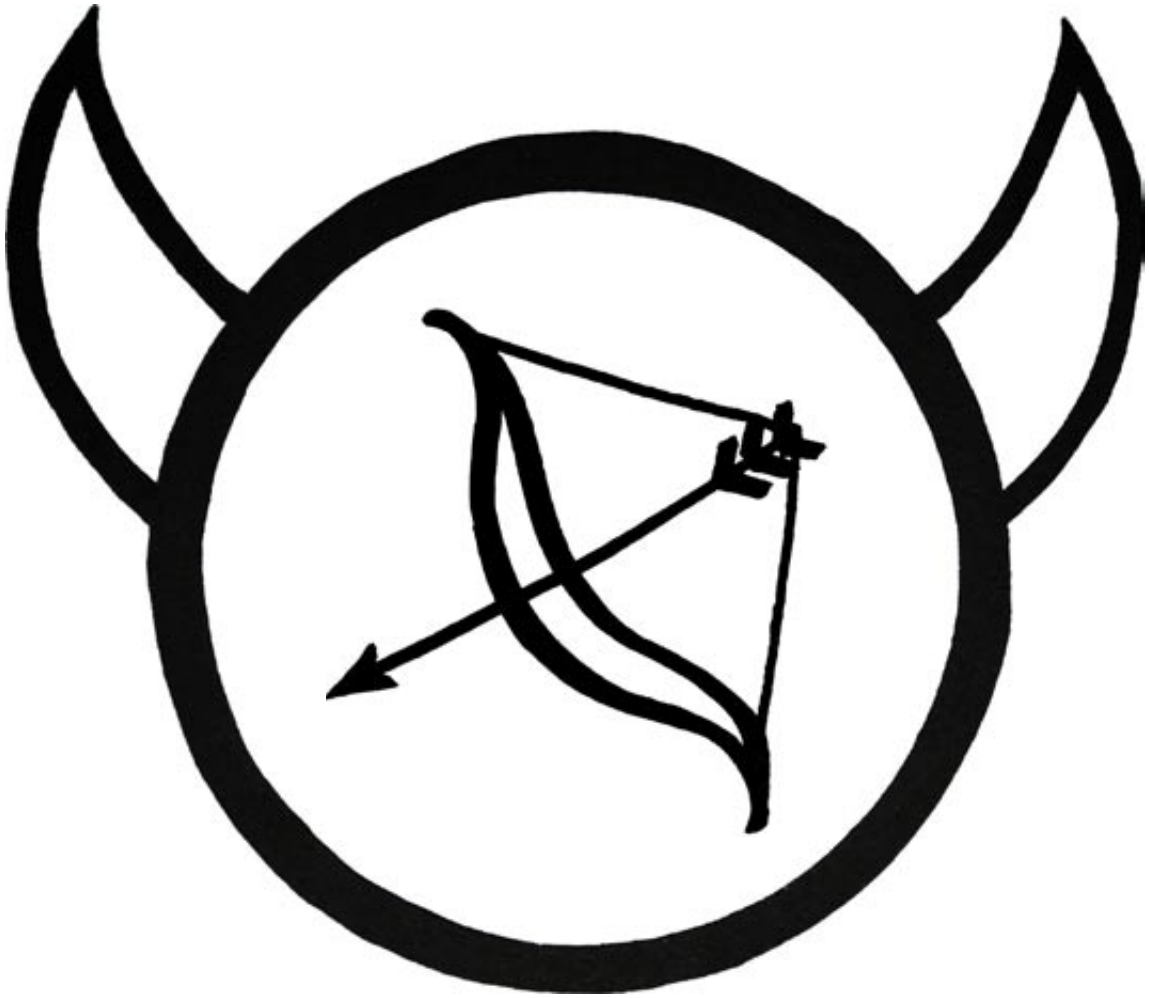

ZÁŘÍ 2008

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení přátelé Totemu,

prázdniny, doba dovolených, táborů, čundrů a nejrůznějších expedic do blízkých či dalekých krajin je nenávratně pryč. Pomalu i končí vláda léta, které své žezlo předává barevnému podzimu. Doufám, že budeme mít štěstí a sluníčka a krásného počasí si ještě užijem habaděj. Ale kdyby náhodou ne, tak netruchlete. Po kratší pauze opět vychází další číslo Totemu a jak jinak využít deštivý a zamračený den, než jeho četbou u dobrého šálku čaje?!

Ať už ho ale budete číst kdekoliv, doufám, že společně s námi zavzpomínáte na ty krásné slunné dny, plné skautských zážitků.

A co Vás v tom letním dvojčísle čeká?

Téma čísla je tentokráte zaměřeno na letní táborový přístřešek, kterým nemůže být nic jiného než tee-pee. Můžete si o něm přečíst zajímavosti -třeba jak vznikl jeho název, na kterou světovou stranu se orientuje vchod a z čeho ho vyráběli staří Indiáni.

Na rozdíl od minulých čísel, kdy jsme uveřejňovali jednodenní tipy na výlet, Vám nyní přinášíme skvělý, podrobný a již několikrát vyzkoušený popis přechodu Nízkých Tater. Jak se tam dostanete a kde se dá nejlíp přespat, Vám poradí Béna ve svém článku.

Jak probíhaly oba tábory -první na Záhoří a druhý na Mastech, v jakém duchu se nesly a co všechno měly děti za úkol se dočtete z reportáží od Lenči a Kafky.

Že vegáč není jen o válení se, ale že s prací se to taky nepřehání Vás přesvědčí Jana. Taky Vám povypráví příběh, jak skautské středisko k novým týpkovým tyčím přišlo.

Ještě než početná skupina dobrušských skautů odjela do Holandska, přijeli bratři a sestry z Ter Aaru k nám do Dobrušky. Co dělali a jaký program byl pro ně připravený se dočtete v příspěvku od Jany a Vaška.

Očekávaný 21.srpen je tu a s ním i odjezd do země tulipánů, sýrů a větrných mlýnů. Jaké to tam bylo a co všechno se tam dalo zažít a navštívit Vám povypráví Lenka s Týnou.

Šli jste v poslední době kolem naší klubovny? A všimli jste si něčeho? O tom, jak se vyměňovala střecha a okna, Vám řekne střediskový vedoucí Petr.

Blížíme se k závěru.. Jistě Vás bude zajímat rozhovor se sourozeneckou dvojicí H. a J. a úryvky ze starých kronik

Pavlac

OBSAH TOTEMU

2 - ÚVODNÍ SLOVO
OBSAH TOTEMU
3 - TÉMA ČÍSLA
- TEE-PEE
5 - TIP NA VÝLET
- NÍZKÉ TATRY
8 - STŘEDISKOVÉ DĚNÍ
- TÁBOR OZ
- VEGÁČ
- TÁBOR MASTY
- HOLANDŠTÍ SKAUTI V DOBRUŠCE
- EXPEDICE HOLANDSKO 2008
- OPRAVA KLUBOVNY ČP. 512
21 - POZVÁNKA NA STŘEDISKOVOU SCHŮZI
22 - ROZHOVOR S... HANIČKOU A JEŽOUREM
26 - ZE STARÝCH KRONIK
28 - VÝZVA
- UZÁVĚRKA
- V PŘÍŠTÍM ČÍSLE...
- TIRÁŽ
29 - CITÁT

TÉMA ČÍSLA

TEE-PEE

Léto, prázdniny. Pro někoho to znamená volno, cestování, koupání, ale snad pro každého skauta či skautku k nim neodmyslitelně patří tábor. No a k táboru neodmyslitelně patří stany. Z nejčastěji používaných máme na výběr ze dvou druhů -podsaďáček a týpko. Skauti z Dobrušky mají ve své volbě jasno (sama jsem se o tom přesvědčila, když jsem vyslechla ohlasy na pokusný podsaďáčkový tábor na Zlatence). Prostě tábor bez týpka není tábor. Takže důvod, proč píšu o týpkách už víte, tak hurá na to, si o nich něco říct....

Tee-pee je typickým obydlím Stepních Indiánů. Je to dakotské slovo. TÝ - obydlí. PÝ - používaný.

Plachta

Původně Indiáni svá tee-pee dělali z bizoní kůže, ale po zdecimování bizoních stád bílým mužem, se používaly kůže domácího skotu a také kanafas. Každým jarem se tee-pee nově pokrývala bizoními kůžemi. Velikost tee-pee závisela na počtu koní, které měl kmen nebo rod, neboť k přenosu velkého tee-pee bylo zapotřebí několika koní. Tyče se dělaly ze smrku, cedru, borovice či jiného rovně rostoucího stromu. Zahnutých tyčí se nepoužívalo. Tyče byly asi 25 stop dlouhé a měly v průměru 1 až 4 palců.

Za teplého počasí se spodní část tee-pee zvedla a zavěsila na tyče, aby mohl provívat vánek. Ve studeném počasí se prostor okolo spodku mezi kůly a zemí utěsnil drnem, aby nevnikal sníh a průvan.

Tyče

Ušít tee-pee nebylo pro indiánské ženy velkým problémem - bizonů, kteří poskytovali kůži na plášť , bylo všude dost. Zato tyče měly v krajině bez lesů ohromnou cenu. Za tyčemi putovali Indiáni někdy i stovky mil do Skalistých hor, kde rostla borovice Murrayova (anglický název - Lodgepole Pine - znamená „borovice na tyče na obydlí“), jejíž štíhlé, rovné kmeny byly pro tyče na tee-pee ideální. Často jedna sada tyčí přežila i několik plášťů, které se postupně rozpadly.

Smrk, který je u nás k dispozici, nemá tak vynikající vlastnosti jako indiánská borovice - není tak štíhlý a má více suků. Zato pro něj nemusíme jezdit stovky mil, ale prakticky v každém lese najdeme soušky vhodné pro naší potřebu.

Orientace tee-pee

Indiáni otáčeli své stany vždy vchodem k východu, případně k jihovýchodu. Mělo to svůj hluboký význam praktický i symbolický - vítr vane především ze západu nebo severozápadu. Pomocí chlopní lze uspokojivě regulovat tah při všech směrech větru, kromě případu, kdy vítr fouká do chlopní přímo zepředu. Východní vítr je na prériích i u nás nejméně obvyklý a proto východní orientace tee-pee zaručuje možnost dobrého odvodu kouře v naprosté většině případů. I když oheň nehoří, je stan ušetřen náporu větru ode dveří. Východ je strana, z níž přichází životodárné slunce, kterého si Indiáni velice vážili. Stan otočený k východu vyjadřuje svou úctu ke slunci a ráno je otevřen prvním paprskům.

Ozdoby tee-pee

Ozdoby používáné Indiány byly zčásti geometrické a jejich základem byly sny majitele. Na dveřní chlopni byl často namalován majitelův totem.

Rosná plachta

Rosná plachta je látka přivázána na tyčích podél vnitřní strany tee-pee, zvaná též jako linning. Její ozdoby vyjasnují interiér Indiánova domova. Důležitější však je, že v deštivém počasí zadržuje vodu, tekoucí po tyčích a brání průvanu, který táhne celým tee-pee. Prostor mezi rosnou plachtou a stanovou stěnou také slouží za průchod vzduchu, který vznáší kouř vzhůru ke kouřovým chlopním. Rosná plachta musí být přesně stejná jako spodní část tvého tee-pee tak, aby visela stejnoměrně.

K dokonalému táboření v týpí, které nám přinese opravdový požitek, potřebujeme Lining. Je to vnitřní pás látky kolem celého

stanu, sahající od země do výšky asi 160 cm. Budeme se držet anglického názvu lining, dakotský název unhugaška se trochu hůře vyslovuje a někdy používaný název rosná plachta je delší a ne zcela výstižný.

Výhody liningu jsou:
- ochrana před vodou stékající po tyčích při dešti
- lepší vedení vzduchu a odvod kouře (vzduch k ohni proudí štěrbinou mezi liningem a pláštěm, takže netáhne na záda a oheň má lepší tah)
- dokonalejší tepelná izolace stanu a příjemnější prostředí jak v mrazu, tak v parném létě
- lining zůstává za deště i při rose suchý, vnitřek stanu je pak daleko sušší
- v noci nejsou na stěně týpí ostré stíny od ohně, takže nás nepřítel nemůže zvenčí zastřelit šípem (dnes se tato výhoda uplatní méně).

Oheň v týpí

Týpí bez ohně je jako strom bez vody!

Největší výhodou tee-pee je otevřený oheň. I malý oheň stačí stan příjemně vyhřát, za deště je v tee-pee teplo a sucho. Večery u ohně v týpí a usínání v mihotavém světle dohasínajících plamenů patří k nezapomenutelným zážitkům. Zimní táboření v týpí se díky ohni může změnit ze strádání v krásný zážitek. Při respektování základních tábornických pravidel je oheň v tee-pee zcela bezpečný. Pokud se někdy někde tee-pee propálilo, vždy to bylo od svíčky umístěné blízko látky :-).

Výborným dřevem do týpí je dřevo bukové, které má velkou výhřevnost. Nemáme - li je k dispozici, dáme přednost suché borovici před smrkem, který vystřeluje jiskry.

Před zapálením ohně je většinou nutné spustit dveře a nastavit chlopně. Abychom snadno při nastavování chlopní poznali směr větru, můžeme přivázat při stavbě na špičky několika tyčí tenké proužky látky, jak to dělali Indiáni. Týpí tak dostane i zajímavý vzhled.

Pavlač

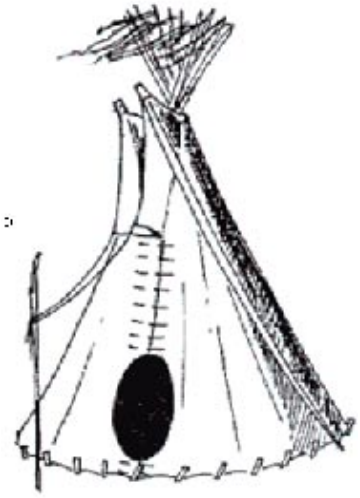

TIPY NA VÝLET

PŘECHOD HLAVNÍHO HŘEBENE NÍZKÝCH TATER

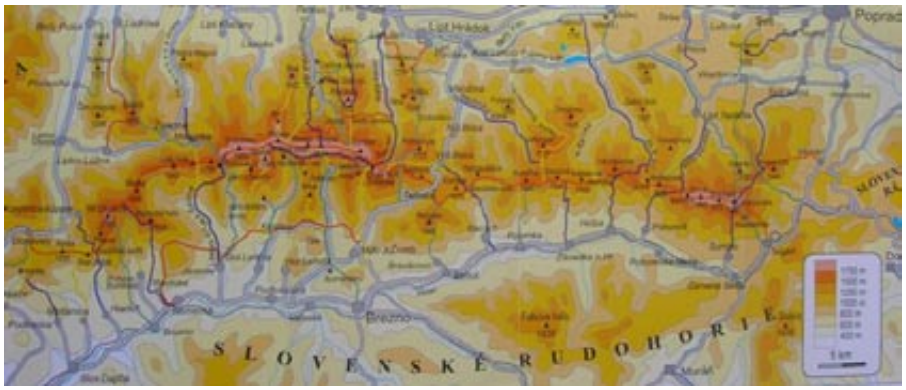

Nízké Tatry jsou nejrozlehlejším pohořím celého Slovenska, o čemž svědčí i fakt, že jejich hřeben se táhne v délce přes 80 kilometrů. V místě vrcholu Ďumbier dosahuje úctyhodné výšky 2043 metrů nad mořem, celkem najdeme v těchto horách čtyři vrcholy s nadmořskou výškou přes 2000 metrů (kromě Ďumbieru také Štiavnica, Chopok a Dereše). Reliéf hor je však přijatelný pro většinu pěších turistů, kteří jsou zvyklí chodit. A to se v těchto horách doopravdy vyplatí, už jenom kvůli krásným výhledům.

Následující odstavce jsou věnovány přechodu Nízkých Tater a veškeré uvedené informace jsou získány z cesty dvou redaktorů Totemu z letošního července, dále pak z průvodců a map. Nejde o podrobný popis jednotlivých míst (ten naleznete v průvodcích, mapách nebo na internetu), ale spíše o podnět čtenářům vypravit se do Nízkých Tater.

Před cestou

Pojmy jako „daleko“ jsou značně relativní, a tak nedokážu říct, zdali jsou od nás Nízké Tatry daleko nebo spíše blízko. Faktem je, že je to vzdušnou čarou zhruba 300 kilometrů, a tak se přeci jenom vyplatí věnovat trochu času přípravě a pečlivě zvážit, co s sebou. Výbava by měla být běžná jako na necelý týden do hor, je třeba počítat s tím, že drtivou většinu cesty absolvujete s batohem na zádech.

Rovněž je dobré vzít si s sebou jídlo na celý přechod, a to už z Čech, abyste se nemuseli cestou na Slovensko zdržovat nakupováním zásob. V horách je sice možné na několika místech něco málo dokoupit, případně si dát teplý oběd či večeři, ale proč zbytečně utrácet. Navíc byste se tak jistojistě připravili o romantiku kotlíkových večeří;-)

V celém pohoří je v současnosti devět míst, kde se dá stanovat, aniž byste porušili řád Tatranského národního parku. Jelikož je více než polovina z nich v blízkosti nějaké chaty či turistické útulny, dalo by se uvažovat nad tím, je-li stan skutečně potřeba. Dříve, než ho necháte doma, si ale uvědomte, že kapacita všech ubytovacích zařízení je omezena a ne vždy platí, že „kam se vejde patnáct, vejde se i dvacet“.

Než vyrazíte, rozhodněte se také, zdali cestu absolvujete od východu nebo od západu (hřeben se táhne západovýchodním směrem). Co se týče všelijakých cestopisů, kterých je na internetu k dispozici více než dost, je to tak půl napůl. My jsme se rozhodli pro cestu od východu, tak abychom kráčeli směrem k domovu. Zevrubný popis cesty opačným směrem najdete např. v tištěném průvodci Nízké Tatry, Starohorské vrchy od nakladatelství SKY.

Doprava

Jako ideální se mi jeví doprava po železnici. České dráhy poskytují na Slovensko slevu Citystar, díky níž obdržíte zpáteční jízdenku platnou až jeden měsíc. Je dobré koupit si tuto jízdenku do Banské Bystrice (z Pardubic vyjde pro dva na 1452 korun) a další potřebné jízdenky si již dokupovat přímo na Slovensku. Rozhodnete-li se přejít Nízké Tatry od východu, budete se potřebovat dostat z Banské Bystrice do Telgártu (jednosměrná jízdenka Banská Bystrica-Telgárt pro jednu osobu přišla na 144 slovenských korun). Ideální je absolvovat cestu z Čech přes noc – tak, abyste do Telgártu dorazili ráno a přes den se stihli dostat k první útulně na hřebeni.

Dobrodružnější povahy mohou zkusit štěstí na některém z internetových serverů, nabízejícím možnost takzvané spolujízdy (např. www.jizdaspolu.cz). Ta spočívá v tom, že se můžete svést

s někým, kdo má vaším směrem zrovna cestu a přispět mu na benzín. Vyzkoušel jsem i tuhle variantu přesunu na Slovensko i zpět a vyšla nás tenkrát velmi levně. Chce to mít ale štěstí, i zde se najdou lidi, kteří po vás můžou chtít za svezení doslova „majlant“. Nejlepší je se v takovém případě vždy předem domluvit na podmínkách.

Přechod hřebene

Samotný přechod hlavního hřebene zabere průměrně zdatnému turistovi čtyři až pět dní. Místa nocležišť jsou předem poměrně jasně daná, a tak nezbývá moc možností, jak případně plán cesty změnit.

Výchozím bodem, kam vás zaveze vlak, dál už však musíte po svých, je vesnička Telgárt. Přímo nad ní se tyčí ve výšce 1946 m n.m. vrchol Kráľova hoľa. Ten můžete zdolat buď po červené, nebo zelené značce, obě značení začínají v Telgártu. Doporučuji značku zelenou, prudkému stoupání se totiž tak jako tak nevyhnete a zde si výstup můžete zpestřit odpočinkem na Kráľově skale – skalnatém předvrcholu, z něhož je Kráľova hoľa pěkně vidět.

Na samotném vrcholu se pak ani příliš zdržovat nemusíte, pod gigantickým vysílačem není dvakrát romantické posezení. Raději pokračujte po hřebeni přes několik vrcholů k první útulně. Ta nese název Andrejcová a jedná se o chatičku v dobrém stavu, kam se vejde nějakých dvacet lidí bez problémů. Dojít k ní první den tak jako tak musíte, žádné bližší místo, kde je povoleno spát, nenajdete.

Druhý den vás cesta provede mezi tatranskými lukami a lesy, v nichž probíhá poměrně intenzivní těžba dřeva. Cesta se tak na několika místech mění v bahnité řečiště, což může být nepříjemné zvláště tehdy, pokud vás v horách zastihlo deštivé počasí. Podle vašeho tempa můžete den zakončit buď v útulně Ramža (a další den pak dojít k chatě M. R. Štefánika) nebo pokračovat do sedla Čertovica, kudy prochází silnice a kde je možné stanovat poblíž motorestu. Pokud se, tak jako my, rozhodnete pro sedlo, počítejte s tím, že cesta od útulny je doslova posetá spadlými stromy a turistická cesta je musí na většině míst obcházet. Nevyhnete se však ani nepříjemnému podlézání či přelézání mohutných kmenů s batohem na zádech.

Pokud se vám podaří dojít až do Čertovice, pak vás třetí den čeká hned po ránu výstup podél sjezdovky na Lajštroch, dále pak pasáž po hřebeni a krátký sestup k chatě Milana Rastislava Štefánika, bezesporu nejznámějšímu ubytovacímu zařízení celého pohoří. Zde vřele doporučuji ochutnat některou z místních specialit. Jídlo je samozřejmě o něco dražší než v nížině, ale nejedná se o nějaký pytlíkový aušus, nýbrž o poctivou slovenskou kuchyni. A kdo chce, může si zde, ve výšce 1740 metrů, dokonce dát točené pivo! Za zmínku stojí také fakt, že veškeré zásoby sem vynášejí z údolí na zádech.

Na chatě to buď můžete pro tento den „zapíchnout“ a zaplatit si nocleh (se snídaní stojí, tuším, 350 slovenských korun) nebo pokračovat na nejvyšší vrchol Ďumbier. Na ten se původně chodilo přímo od chaty výstupem nahoru, nyní však cesta vrchol nejprve trochu obchází. Tato zacházka je způsobena antropogenní (lidsky podmíněnou) erozí, kterou původní vytyčení turistické cesty vyvolalo. Díky tomu si však alespoň můžete nechat batohy na rozcestí pod vrcholem a nahoru vyběhnout nalehko. Vrchol rozhodně stojí za to, výhled je z něj pěkný a pod dřevěným křížem si můžete třeba pořídit vrcholové foto.

Naopak nijak nadšeni možná nebudete z dalšího vrcholu Chopoku, který je o pár metrů menším bráškou Ďumbieru. S největší pravděpodobností zde narazíte na davy turistů, kteří okupují Kamennou chatu i samotný vrchol hned nad ní. Myslím, že není třeba se zde příliš zdržovat, mimo jiné i proto, abyste v pohodě došli k útulně Ďurkové, kde budete třetí den cesty spát. Jedná se o chatku ukrytou pod hřebenem, která původně bývala bez chatá-

ra, vzhledem k častým nájezdům rádobyturistů a demolici vybavení je v současnosti spravována. Přivítá vás tak chatárka, které můžete za nocleh zaplatit více než přijatelných 70 slovenských korun nebo spát před útulnou ve stanu zadarmo. Uvnitř je také možné dostat něco k večeři anebo si třeba koupit lahvové pivo k večeři vlastní tak jako my.

Čtvrtý den putování bude pravděpodobně vaším posledním v Nízkých Tatrách, ať už se vám podaří dostat se do horského střediska Donovaly nebo se ještě předtím rozhodnete přenocovat v Hiadeľském sedle, které tvoří přechod mezi Nízkými Tatrami a Starohorskými vrchy (alespoň podle současného členění, dříve bývaly Starohorské vrchy chápány jako součást Nízkých Tater). Počítejte s tím, že převážnou část dne strávíte sestupováním. Pozor si dejte na trochu ošizené značení v lesích před Donovaly, bahnité cesty se tu větví do všech stran a chvíli trvá, než se člověk vymotá z toho labyrintu. Do Banské Bystrice se z Donoval dostanete bez problémů autobusem, jezdí tu poměrně často.

Další možnosti

Hřeben Nízkých Tater se dá samozřejmě opustit na mnoha jiných místech, pokud nechcete dojít až do Donoval. Jestliže vám však počasí během cesty přeje, nenechávejte si ujít možnost návštěvy Starohorských vrchů. Jejich reliéf je k turistovi více než přívětivý a například takovou pestrost květeny jako v přírodní rezervaci na Kozím chrbátu nenajdete málokde.

Výše popsaný přechod, který jsme uskutečnili, je čtyřdenní a dal nám poměrně zabrat. Mnohem obvyklejší je však pěti- nebo i vícedenní varianta přechodu, chcete-li si v průběhu cesty udělat „pohodový den“. My bohužel na cestu neměli tolik času, vyjížděli jsme v pondělí večer a v neděli jsme už potřebovali být nutně doma. Proto jsme se raději rozhodli navštívit chatu M. R. Štefánika ještě před polednem, nespat na ní a pohoří díky tomu absolvovat během pouhých čtyř dní.

Případná úskalí

Jistě vaší pozornosti neuniklo, že v roce 2004 postihla Vysoké Tatry přírodní katastrofa, která zasáhla také část Nízkých Tater. Vichřice tehdy napáchala v lesích obrovské škody. Následky pohromy se z velké části podařilo odklidit, avšak je nutné počítat s nějakým tím spadlým stromem přes cestu, v celém pohoří jsou totiž místa, kde vítr dosahuje značných rychlostí. Nezapomeňte ani na to, že od 1. ledna by mělo Slovensko přejít na euro coby svou národní měnu.

Pokud vás článek motivoval k tomu Nízké Tatry navštívit, rád vám zapůjčím obě potřebné mapy i průvodce. Šťastnou cestu a počasí alespoň tak dobré jako jsme měli my, přeje

Béna

Útulna Andrejcova

Na Velké Vápenici

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

TÁBOR ORLICKÉ ZÁHOŘÍ

Tento rok jsme se opět po menší pauze vypavili strávit dva nádherné týdny na Orlickém Záhoří.

Ihned, co naši Mohykáni a Slunečnice dostali vysvědčení a sbalili kufry, začalo jak pro ně tak i pro nás vedoucí velké dobrodružství… Celkem se na tento dlouhý pobyt mimo domov dostavilo 12 Slunečnic a 8 Mohykánů. My vedoucí jsme se sešli ve skvadře Petr Poláček jako hlavní vedoucí a dále Jirka Martinek, Vojta Hanousek, Petr Lukášek(-Minimogic), Bára Likavcová, Týna Poláčková, Káťa Kubečková a já… Nesmíme ale zapomenout na naše kuchařky, bez kterých bychom to neměli vůbec tak jednoduché(Pavlač a Pešovka).

Pro některé z nás to všechno začalo už o 3 dny dříve. V těchto dnech jsme měli za úkol postavit celý tábor a vůbec zabydlet naší známou louku tak, aby se nám tam ještě možná víc líbilo. A pak už to začalo, pomalu ale jistě se začínali sjíždět rodiče s dětmi a záhořácká louka opět začala poznávat dupot dobrušských skautů. Tento rok se s námi vypravila do doby velmi daleké, do doby stavitelů pyramid.

Celé to začalo příchodem nového faraona Ramesse II., který si dal vystavět svou hrobku a přizval k tomu čtyři slavné rody stavitelů pyramid- Tuaregy, Mumifikány, Škorpióny a Kobry. Ale pouze stavitelé té nejhezčí, největší a nejdokonalejší pyramidy mohli tento souboj vyhrát. První velký úkol nastal hned v prvních dnech, a to dlouhé putování nejprve k řece Nil a poté do Údolí králů. Byla to dlouhá cesta plná nářku, puchýřů, otlačených zad, ale také radosti ze shledání a rekordu v ujitých kilometrech. Ano konečně jsme byli na místě… Ale to nejtěžší je teprve čekalo- získat plán pyramidy, prokázat schopnosti stavitelů, nanosit materiál na stavbu a především sehnat otroky, kteří se prodávali pouze za velmi drahocenné kameny, které se ale nacházejí pouze v těch nejhnusnějších bažinách. Ale i toto všichni zvládli. Pomalu, ale jistě přicházela chvíle příjezdu faraona, který si měl právě ten den, vybrat svou budoucí hrobku. Práce finišovali, stavitelé mnohdy pracovali i přes noc…

Ale nikdo z nás nemůže také opomenout jejich snažení v uklízení příbytku, kde jasně vyhrála Danča, a svůj pořádek si na druhé straně nedokázal uhlídat Frodo, jako největší prase tábora. Ale musíme dodat, že mnoha dalším Mohykánům se tento triumf minul jen o kousek. Další velký souboj se odehrál ve sbírání schopností, bylo jich celkem 12(den vydržet mlčet, hladovět, prokázat znalost květin zvířecích stop, hvězd, morseovky, umět zamířit na každý cíl, vyrobit výrobek , vést si modrý život a deník a uprostřed noci vydržet 15 minut bdít). Nakonec vše mezi Slunečnicemi vyhrála Hanča a mezi Mohykány Radek.

Teď by vás asi všechny zajímalo, jakou pyramidu si vlastně faraon vybral. No vlastně ani jednu, protože naše rody stavitelů se dohodly a začaly všichni spolupracovat dohromady, a tak postavili tu nejkrásnější pyramidu ze všech. Zanechaly veškeré rivality a fungovaly jako jedna velká rodina…

No a bylo vše za námi, 14 nádherně strávených dnů uteklo jak voda a my už zase bouráme naše prozatímní domovy, rodiče přijíždějí, odváží nám děti a myslím, že mnoha z nás bylo velmi smutno. No jak kdysi někdo řekl: ‘ Teď na chvíli do civilizace a pak zas domů.‘

Lenča

Slunečnice a jejich ´Teď špekatou jsem já´ , kterou si samy složily.

VEGÁČ -ORLICKÉ ZÁHOŘÍ

Letošní vegáč začal jako obvykle po odjezdu dětí z tábora na „naší milé“ louce v Orlickém Záhoří. A přesto, že byl naplánován jen do čtvrtka a převážně jako pracovní a bourací, sjelo se kupodivu hodně lidí, někteří byli celou dobu, jiní na kratší dobu a návštěv bylo taky dost. Denně jsem totiž vyvářela pro asi 17 lidí. Petr, jak je u něj zvykem, vymyslel práci pro přítomné vegáčovníky, ale došlo i na výlet do lesa k Hradečákům a Dobroučákům. U Dobroučáků jsme si prohlédli jejich tábořiště a rozhodli se přebrodit řeku. Poté jsme do tábora pokračovali po krásné nové silnici Schengenským územím. Bohužel i odpočinková výprava skončila pracovním závazkem, protože Petrovi ani klukům (jejich pohledům) neunikly krásné soušky podél polské silnice, které byly prý „jako stvořené“ pro naše nová týpka. A tak druhý den banda pašeráků v montérkách vyzbrojená motorovkou, silnými provazy a odhodláním využít všechny výhody Schengenu nasedla do Touarega a odjela směrem k hraničnímu přechodu. Trochu jsme měli obavy, aby je někdo nepřistihl při akci, ale dopadlo to dobře. Po dvou hodinách se celí rozzářeni vrátili, ještě se provokativně se svým polským úlovkem přivázaným na střeše vyfotili u bývalé celnice na přechodu. Jediné, co je polekalo bylo auto, které přímo u nich zastavilo. Naštěstí z něj vystoupil známý profesor Škaloud a šel pozdravit známé tváře. Byl tam s rodinou a právě mířili na náš tábor, protože jsem ho týden před tím pozvala. Pokud některé skauty při studiu na gymnáziu nějak „nebral“ či jinak zpochybňoval skautskou myšlenku, myslím si, že po dvouhodinové návštěvě našeho tábořiště si určitě opravil mínění. Jeho dvě malé vnučky žijící v Německu měly možnost poprvé v životě jíst z ešusu a mýt nádobí v lavoru. Asi to byl pro ně zážitek, vůbec nechtěly domů a kdyby bylo na nich, zůstaly by nejraději i na noc…..

Ve čtvrtek ráno přijely náklaďáky a vše se přesunulo na louku u farní chalupy v Mastech. Druhý den začalo vše nanovo - stavění a příprava tábora pro světlušky, vlčata a Meďata. Kupodivu očet stavěcích vegáčovníků neklesl, spíš naopak. S přičiněním vedoucích, rodičů a dalších přátel stál tábor stejně rychle jako na Záhoří. V sobotu vegáč plynule přešel v tábor Masty 2008. O tom se ale dočtete jinde 😊

Jana

TÁBOR MASTY

Tábor světlušek, vlčat i Meďátek odstartoval v Mastech 20. července. Starší děti-tedy světlušky a vlčata- strávily na táboře 14 krásných dní a Meďátka (na zkušenou) s nimi tábořila pouze první týden. K dispozici jsme měli nejen krásnou louku, na které stála naše tee-pee, ale také chalupu, která sloužila jako kuchyně, ale také v ní spali úplně ti nejmenší. Děti začaly přijíždět na „pravěký" tábor už v průběhu nedělního dopoledne. Nakonec se jich sešlo dohromady 42...takže si dovedete představit, že jsme měli veselo 😊 Hned odpoledne jsme malé skauty provedli po táboře. Řekli jsme si,co smíme, nesmíme, musíme a podobně. Také jsme si zahráli seznamovací hry, které pomohly nejen dětem, ale i vedoucím a začali se chystat na první nástup, který byl v našich pravěkých krojích! Ten si vzal na povel Ifik, což byl náš hlavní vedoucí, který se o nás staral první týden. Znovu jsme se navzájem představili, přečetli si režim dne a řekli jsme si, jak to na našem táboře bude prostě fungovat! Po nástupu jsme se šli vykoupat..jak světlušky tak vlčata našla dobrá místa u Zlatého potoka, pak jsme spořádali první z našich výborných večeří a uchystali se ke spánku! Popravdě jsme se všichni první noci báli, ale děti to zvládly výborně, nebyl slyšet téměř žádný brek a ani hromadné padání z postelí neproběhlo 😊 První ráno bylo krásné, vyšel nám tedy pěkně i náš ranní nástup, na který jsme vždycky chodili v krojích. Zazpívali si písničku, kterou loni zahajovali den Meďátka (byla pěkná, delší,ale nakonec jsme ji zvládli všichni!). Dále jsme také vyřešili rozdělení družinek a hned jsme jim zadali první úkol a to vymyslet si svá jména. Nakonec to dopadlo takto, v boji o přežití se utkali: Bizoni, Divoši, Cihložrouti, Mamuti a Lenochodi. Naše první dopoledne jsme věnovali vyrábění. Každá družina si měla vyrobit svůj vlastní znak..v jedné z her, družiny získaly kosti,na které ten svůj znak měly namalovat.Tohoto úkolu se zhostily většinou děvčata. Kluci měli zase vyrobit něco, na čem by tato kost mohla držet! Musím říci, že to dopadlo moc dobře..ani jsme nedokázali rozsoudit, kdo měl svůj znak nejlepší, proto vyhráli všichni! První týden tábora nám ale počasí moc nepřálo..tři dny propšelo úplně, takže to jsme se vždy sešli v největším stanu-tedy v jídelně- a četli si, vyráběli náhrdelníky- z hlíny stejně jako v pravěku nebo se věnovali zkouškám! Děti totiž během tábora mohli splnit několik zkoušek a to: Kytičky, zvířata, stromy, kimovku, zdravovědu, zručnost, mlčení a také mohli prokázat svou odvahu v nočním lese! Za každou splněnou zkoušku dostali obrázek dinosaura! Také nesmím zapomenout zmínit naše táboráky, při kterých byla vždy legrace. První týden jsme kvůli počasí jeden oheň museli odložit, ale na závěrečném ohni pro meďátka, jsme si vše vynahradili! Zpívali jsme písničky- pro nás starší trochu netypické, ale mladším se moc líbili a také musím říct, že žádný ze stanů nezklamal a všichni předvedli nějakou pěknou a vtipnou scénku😊

A po tomto slavnostím ohni se meďátka začala (samozřejmě s pomocí vedoucích) balit a pomalu se mohli začít těšit domů 😊. Rodiče si pro mě přijeli v neděli dopoledne- pro ostatní děti to byla pouze polovina tábora a neděle pro ně byla návštěvní. Splni-

la ale svůj účel. Děti byly nadšené, maminky na nás nezapomněly a napekly výborné buchty i koláče a hlavně na nás vykouklo i sluníčko. Neděle se prostě povedla a myslím, že byli všichni spokojeni. Abych ale nezapoměla, s Meďátky odjel taky náš Ifik, kterého nahradil Vašek! Změny proběhly také v kuchyni. Naše skvělé kuchařky Lídu a Danu nahradily skvělé kuchařky Efka a Jana...jak asi chápete..k velkým změnám nedošlo. Jídla byla stále výborná a Vašek pokračoval v práci Ifika- takže vlastně přijely nové posily a my se měli stále dobře! Jak už jsem říkala, v neděli se umoudřilo počasí a konečně jsme zažili opravdové léto, které pokračovalo celý týden...kdybych měla být ale opravdu upřímná, řekla bych,že někdy to sluníčko opravdu přehánělo, ale na počasí už jsme si prostě stěžovat nemohli! Takže jsme každé ráno nasadili klobouky a šátky na hlavy a náš další program pokračoval. Nemohli jsme běhat celé dny, často jsme byli ze sluníčka vyčerpaní, ale v tomto případě nám velmi pomáhal náš Zlatý potok, do kterého jsme vždy rádi skočili. Také jsme často hráli hry právě v potoku nebo aspoň v jeho blízkosti 😍 Samozřejmě jsme se také vyblbli v lese, ale je pravdou, že pořádný les jsme měli v blízkosti jen jeden, takže i to nás občas omezovalo! Nakonec jsme si ale vždycky nějak poradili, takže děti rozhodně nestrádali 😍 Počasí jsme také přizpůsobili náš celodenní výlet. Jelikož bylo stále nad třicet stupňů, vydali jsme se do Dobrého na koupaliště. Na počátku se to nezdálo, ale byla to pořádná štreka. Naštěstí jsme všichni došli a na konci nás čekala zasloužená odměna v podobě lehce zeleného, ale osvěžujícího bazénu 😍 Jak už jsme zmínila, děti mohli konat různé zkoušky, mezi které patřila a stezka odvahy, kterou jsme uskutečnili jeden večer po táboráku! Samozřejmě jsme mohli na startu potkat mnoho a mnoho strašpytlů, ale nakonec velká většina stezku prošla bez problémů a podle svědků,kteří se v té době vyskytovali v lese, i s úsměvem na tváři. Samozřejmě nesmím zapomenout na jednu z největších táborových událostí a to na slib! Světlušky i vlčata dokončili během tábora nováčkovskou zkoušku a tak se mohli na slibový oheň těšit! Na tento významný okamžik přijelo plno skautů z našeho střediska. A myslím, že se všem večer líbil. Světlušky- Vendulka Hulcová, Kristýnka Obršálová, Lucka Šitlerová a Maruška Vóglová slibovali Ivě a kluci Péťa Poláček, Kukačák(Tom Kubeček) a Rychlík (Patrik Vondřejc) slibovali Vaškovi. Nakonec Lída zazpívala hymnu světlušek a oheň jsme zakončili ..... kruhem. A to je asi o našem táboře vše. Doufám, že se to všem dětem líbilo, že se za rok setkáme zase a ještě ve větším počtu a hlavně, že na Masty 2008 budou všichni jen s radostí vzpomínat!

Kafka

HOLANDŠTÍ SKAUTI V DOBRUŠCE 18. - 27.7.2008

V pátek 18. července v podvečer dorazila po dlouhé cestě na dobrušské náměstí dvě devítimístná auta plná skautů ze spřáteleného holandského města Ter Aar. Tady na ně už čekali přátelé ze zdejšího střediska Junáka, kteří je doprovodili k místní skautské základně v Domašínské ul. Následovalo přivítání u kluboven vedením střediska, prohlídka areálu a následné pohoštění u rozdělaného ohně.

Ten jakoby zahnal únavu z 18-ti hodinového cestování a mládež ve věku 15-18 let nadšeně štípala špalky, přikládala polínka a opékala vše co bylo k mání. Poté si vedoucí z obou stran upřesnili detaily programu, který byl pro skupinu 18 skautů z Holandska plánován už od jara a tábor holandských „explorers" (průzkumníků) v Dobrušce mohl začít.

V sobotu naši holandští přátelé zahájili program návštěvou tábora pro nejmenší dobrušské skautíky v Mastech, kde si zahráli mj. společný fotbálek s dobrušskými rovery. V dalších dnech navštívili vojenskou pevnost Dobrošov, Nové Město nad Metují, ZOO ve Dvoře Králové, vylezli na dobrušskou radnici a seznámili se s nejbližším okolím Dobrušky, kde většina z nich byla poprvé. Jeden den jsme věnovali návštěvě Prahy, kterou si nechtěli nechat ujít a byli z ní nadšeni (hlavně děvčata, chlapci dávali přednost přírodě…..). Dvoudenní výprava do Krkonoš a výprava na Sněžku byla pro ně opravdovým zážitkem, na který budou dlouho vzpomínat. Týdenní pobyt jsme s našimi přáteli zakončili výletem do Broumovských skal, kde jsme je provedli turisticky méně frekventovanými místy, opekli jsme vuřtíky a všichni jsme si to nádherně užili.

Ještě je třeba dodat, že v klubovně v Dobrušce spali Holanďané jen první 2 noci, poté se přestěhovali do přírodního areálu ve Valu, kde jim valský starosta Luboš Řehák umožnil tábořit zbytek týdne za symbolickou přátelskou cenu. Za to mu patří srdečné poděkování.

V sobotu se konala závěrečná party u ohně v přírodmím areálu ve Valu, které se kromě dobrušských skautů zúčastnil i valský starosta Luboš Řehák s rodinou. Po společenských hrách, kvízech, tančení polky a pečených dobrůtkách nastala chvíle loučení. Spokojení holandští skauti ani my jsme ale nebyli moc smutní, protože se brzy zase uvidíme, tentokrát u nich v Ter Aaru. Výprava dobrušských skautů pojede do holandského skautského střediska Welverro už za necelý měsíc, od 21. do 31 srpna. A o tom, jak výprava dopadla, napíšeme zase příště……..

jp , vp

EXPEDICE HOLANDSKO 2008

Expedice do země sýrů, větrných mlýnů a sytě zelené trávy:-)

Všechno to začalo ve čtvrtek 21. 8. 2008 srazem u kina, kam dorazilo čtyřicet šest lidí natěšených na nové dobrodružství. Cestování autobusem trvalo obdivuhodně krátkých patnáct hodin, takže jsme byli mile překvapeni, když autobus v devět ráno zastavil před naším cílem v Langeraaru. Zároveň jsme ale byli trochu zaskočeni, protože skautská klubovna vypadala jako „ocihlený kvádr".:-) Po vylodění z naší kocábky jsme si postavili střechu nad hlavou v podobě stanů. V tom největším spalo cca osmnáct lidí. Seznámili jsme se s blízkým okolí a klubovnou. Kolem sedmé se konaly ještě tradiční postelové závody, na kterých jsme samozřejmě nemohli chybět.

Po tom všem jsme ale byli rádi, že už ten náročný den máme za sebou a můžeme se zachumlat do svých pelechů.:-) Specialitou našeho pobytu, naštěstí jen o víkendu, byl zábavní park Kermis, se kterým jsme se setkávali hlavně po hudební stránce, neboť techno hudba s náma otřásala i ve spacácích až do ranních hodin.

Po sobotní snídani z vlastních zásob v maxi stanové jídelně jsme se vydali do nedalekého typicky holandského mlýna, kde jsme od místní obyvatelky byli poučeni, jak celý mechanismus pracuje, jak se mlýn otáčí a proč místní domorodce nesestřelí lopatky, když se jim kolo běží přímo přede dveřmi. Taky jsme viděli obrovský šroub, kterým se voda odčerpává do vyšší úrovně. Odpoledne jsme s Antonem navštívili obrovský skleník, kde se pěstovali růže. Na 1 m^2 se ročně sesbírá kolem 330 květin. A že těch metrů čtverečných tam bylo! Se zlomenými a nevyhovujícími růžemi se nakládá jednoduše – jdou na kompost. Ale to bychom nebyli Češi, aby se v nás neprobudil náš syslí pud a každý z nás si z těch „odpadků" nevybral pár kvítků. Obtěžkáni „dary" jsme se vrátili zpět do kempu na večeři, kde jsme opět ulehali v rytmu techna.

Nedělní budíček v 8:00 většina osazenstva ignorovala a pohodlně vyspávala dál. Ti aktivnější vstali, šli se podívat do kostela a „pomodlit se po holandsku". Odpoledne jsme se slavně vydali do Amsterdamu. Po počátečním nezdaru, kdy nám parkovací místo asi tak o jednu sekundu obsadil hbitý belgický autobusák, jsme zaparkovali klasicky na placeném parkovišti. Pak už jsme se doslova vrhli do víru amsterdamského života, zejména vyhledávání Coffee shopů.J Kolik jich v Amsterdamu je, se můžete zeptat kohokoli z výpravy a zaručeně vám správně odpoví. Kolik je ovšem v Amsterdamu kol, to už by byla záludnější otázka. Mimo mrakodrapového parkoviště, které je schopné pojmout až 4500 kol, byla kola ne na každém rohu, ale doslova všude. Krásné nádraží se stalo naším záchytným bodem, kdybychom se ztratili, no a pak už jsme se rozdělili na několik skupin. Skupina A s Kimem v čele se jala prozkoumávat taje Národního muzea, skupina B v čele s Janou navštívila Muzeum Madame Tussaud a skupina C bez vůdce se vrhla do přeplněných uliček na vlastní pěst. V 19 hod. nás už čekal výlet lodí po zdejších kanálech. Dozvěděli jsme kde bydlí pan průvodce, starosta i Brad Pitt, že nejmenší dům má na šířku asi 1 m a tamní pes tak musí vrtět ocasem nahoru a dolů, protože do stran by se nevešel atd. Večer konečně nastal boží klid a mír. Pouť odjela.

V pondělí byl na plánu výlet do skanzenu Zaanse Schans, kde nás hned u vchodu vyfotografovali, aby nás posléze mohli prodat. Pak už jsme si mohli vybrat, kam se půjdeme podívat. Nabídka skanzenu byla velice různorodá a my tak konečně mj. měli mož-

nost vidět mlýn nejen zvenku, což byl pro nás jeden z největších zážitků. Velké propagaci a tím pádem i návštěvnosti se ve výsledku těšily: mlýn na výrobu oleje z burských oříšků, muzeum dřeváků nebo výrobna sýrů spojená s ochutnávkou a jejich prodejem.

Atmosféra skanzenu byla velmi pohodová a my tam strávili jednu z našich nejpříjemnějších zastávek. Tento den jsme se poprvé podívali i k moři, do přístavu Volendam. – Na koupání to sice nebylo, ale alespoň jsme měli čas prozkoumat zdejší uličky s nejrůznějšími obchůdky, stejně tak jako přístav plný vysokých lodí a někteří i nádherný protestantský kostel.

Ještě s chutí vynikajících včerejších sýrů na jazyku jsme se v úterý odpoledne vypravili do největšího lákadla našeho pobytu – tradiční sýrárny v ..... Statek to byl opravdu rozlehlý, ale i přesto jsme se radši rozdělili na dvě skupiny, abychom z prohlídky něco měli. Nasadili jsme si návleky, „koupací čepice“ a hurá do toho. Přivítal nás sám pan majitel a začal nám v místnosti plné bochánků sýra vysvětlovat, jak to tady chodí. Tentokrát jsme měli dokonce dvojí překlad. Berta – manželka Antona – překládala z holandštiny do angličtiny a Kim se ujal překladu do češtiny. Dozvěděli jsme se, že se mléko dává do velké kádě spolu se sýřidlem popř. jinými přísadami. Tak dojde k jeho „zdrcnutí‘ a následnému rozšlehání velkými hrabičkami. Vzniklá ‚hmota‘ se napěchuje do formy, kde se nechá několik hodin stát a sýr tak dostane svůj kulatý tvar. Pak se přemístí do solné lázně a nakonec je přetřen oranžovou „plastic“, která časem ztuhne a vytvoří tak na sýru ochrannou vrstvu bránící jeho zkažení. Sýry jsou dále vyrovnány do polic, kde se několikrát denně obracejí a poklidně zrají do doby než se prodají a někdo je sní. Nedílnou součástí naší prohlídky byla i ochutnávka syrovátky a sýrů, na kterou jsme se moc těšili.:-) Měli jsme tak možnost okoštovat sýr „Young“, „Normal“ i „Old“, který už se skoro sypal. (Označení jsou dle doby zrání.) Zatímco byla na prohlídce druhá skupina, dováděli jsme na motokárách, koloběžkách, hráli ping-pong, kulečník a obdivovali se rozmanitému zvířectvu. Velkým zážitkem bylo dojení krávy. …Chudák kráva z nás taky asi měla „zážitek“ na celý život... Po vydovádění jsme se přemístili do obchůdku, kde jsme si nakoupili sýry dle libosti. Vzhledem k našemu množství a nadšení se však zásoby sýrů začaly rychle ztenčovat a poslední z nás nejenže neměli sýry dle libosti, ale mohli být rádi, že nějaké sýry ještě vůbec zbyly. ;-)

Po návštěvě farmy jsme se bleskově přemístili do městečka spřízněných vodních skautů, kteří už na nás čekali se svými jachtičkami. Dali jsme si narychlo večeři, rozdělili se na posádky a vydali se „sailovat“ po místním jezeře. Všichni jsme se najednou do loděk nevešli, takže se jezdilo po etapách. Druhá etapa byla značně dobrodružná, protože opravdu „začal foukat vítr“ a do prudce nakloněné lodi se tak začala nejednou mírně valit voda přes bort. Každopádně trocha adrenalinu nám rozhodně neuškodila.

Vrátili jsme se do tábora a začala příprava na podvečerní fotbalový zápas s místními. Ovšem hned po prvních minutách, kdy jsme vedli 6:0, se ukázalo, že síly jsou značně nerovnoměrně rozložené. Bylo tedy nutno provést přesuny, takže na holandskou stranu přešel Béna, Kim a Lachty. Musíme však ocenit snahu a odvahu holandských skautek, které se také zapojily do hry.

Prohlídka Rotterdamu, druhého největšího přístavu na světě, přišla na řadu ve středu. Za 2. světové války bylo město vybombardováno a poté znovu vystavěno. Žádné historické centrum jsme tedy nenavštívili, namísto toho jsme nasedli do obrovité lodi a vydali se na vyjížďku, která byla komentována hned v několika světových jazycích. Rotterdam se nám představil jako město plné přepravních kontejnerů, konstrukcí a velkých lodí. Na cestě zpět do tábora jsme se zastavili v Ter aaru ve velkém obchodu s rostlinami, který jsme náležitě prozkoumali a před večeří přišel na řadu nácvik divadelního skeče s pravěkou tematikou pro holandské děti. Do hlavních rolí byli navrženi: Bejbin jako mamut, Tínek jako lovec, Mogic jako šaman a jednou z nejvýraznějších postav byla výrazná

postava Petra v roli pravěké ženy. Bejbin – jasná volba – ovšem svoji roli odmítl. V jádru je to citlivý a stydlivý tvor. Roli mamuta tak s nadšením převzal Lachtan. Ačkoli jsme to secvičovali na poslední chvíli, scénka o domestifikaci pravěkého tvora se vyvedla. Zejména Tínkovo pokoření mamuta zlechtáním pírkem mělo u holandského obecenstva velký úspěch, ačkoli si nejsme jisti, jestli byla správně pochopena pointa.:-) Pak už se jen přisedlo k ohni, hrálo se na kytary a zpívalo dlouho do noci.

Čtvrteční odjez na květinovou burzu v Aalsmeeru byl stanoven na 6 hodin ráno. Dovnitř nás ale vpustili až v 7. Uvítala nás kilometr dlouhá budova – obrovský sklad s květinami. V pravé části byli vozíky, které se připravovaly na burzu, v levé části pak vozíky, které se připravovaly k transportu. Během cesty nás provázel český hlas automatického průvodce. Zmáčkli jste tlačítko s libovolným jazykem a pak už jen stačilo poslouchat. „Túra“ vedla okolo velkých místností, ve kterých probíhala napínavá aukce. Všechny květiny museli projít přes tuto síň. Pokud nebyly prodány, byly odváženy na sešrotování, pokud se obchod povedl putovaly všemi možnými dopravními prostředky do všech koutů světa. I třeba k nám do Dobrušky.:-) Po prohlídce skladu jsme si u pokladny mohli zakoupit menší rostlinky – palmičky, bonsaje, orchideje, co kdo chtěl.

Po návratu do tábora jsme si dali šlofíčka a odpoledne jsme podnikly nenáročný výlet do zoo, kde s péčí o zvířata pomáhali postižení lidé. Mně se nejvíc líbily obří králíci – beránci, kteří budily respekt a do ohrádky k nim šli jen ti nejodvážnější. :-D Na zpáteční cestě jsme se ještě zastavili na zmrzlině. Večer nás čekala hra s Holanďany. Byli jsme rozděleni na česko-holandské týmy, které se snažili pomocí indicií najít klíč k truhle. Ovšem to je tak všechno, co ke hře mohu říct. Každý hrál víceméně svou hru, protože nikdo nic moc nevěděl, o co jde… Pak se slavnostně zapálil oheň, ovšem byl zde malý háček. Do programu se totiž nějak nevešla večeře a kručící žaludky se hlásily o slovo. Proto jsme se jako kobylky sběhli na topinky s vynikající směsí ala čína, vivat Týna! Pak jsme se opět vrátili k ohni, u něhož někteří vydrželi skoro až do rána.

Lákadlem pátku bylo městečko zmenšenin zvané Madurodam v Haagu. Na celkem malé ploše bylo vystaveno několik set modelů míst a slavných budov z celého Nizozemí. Po vhození mince se některé daly i do pohybu. Jezdily tak vlaky, lodě, letadla, auta, chrámový sbor zpíval, vojáci pochodovali atd. Zahrádky tvořené bonsajemi na mě udělaly největší dojem. Dočetla jsem se, že rostliny jsou zde vysoké max. 60cm, přestože ve volné přírodě dosahují výšky až 15m. Odpoledne jsme zamířili k moři a tak nám přišlo velmi vhod, když se v průběhu dopoledne vyčasilo a vysvitlo slunko. Protože celé Nizozemí leží pod úrovní mořské hladiny, nemělo nás překvapit, ale překvapilo:-), že jsme k moři nejprve museli vyšlápnout „kopec“ – dunu. Všude bylo plno písku, soli a mušlí všech velikostí. Problém sice nastal s převlékáním plavek na otevřené pláži, ale ručníky to naštěstí vyřešili. :-) No a potom už jen hurá do vln. :-) Když jsme se dosyta vyřádili ve vlnách, jako další výhodný materiál k hraní se nabízel písek. Tak se kluci začali zasypávat do „značně vyvinutých“ pískových ležících mumií. Na chudáka Mogice neschopného pohybu pak dobří kamarádi naházeli rohlík, čímž přivolali racky, kteří hned začali hladově kroužit okolo. Pak už ale nadešel čas udělat moři pápá.

Nejhektičtějším dnem, alespoň zpočátku to tak vypadalo, byla sobota. – Balení, rovnání, uklízení, bourání, mytí nádobí, vše za bedlivého dozoru Petra. Naštěstí odpolední pozvání k Bertovi všechny dopolední strasti vykompenzovalo. „Bar u jezera“ s vlastním koutkem pro DJ, spoustou skleniček všech velikostí a tvarů, včetně mixovacího pultu, nás všechny dostal do kolen. Vlnili jsme se v rytmu diska, vozili jsme se motorovým člunem i za ním v nafukovacím kruhu, mohli jsme si půjčit veslici, dát si džus nebo pivo a připraveno bylo i občerstvení. Zkrátka jsme si příjemně a bohužel i naposled zarelaxovali pod holandským sluncem, které leckomu během pobytu připálilo tvářičky. Slovy Petra: „Bertovým rodičům jsme vyžrali a vypili všechny zásoby, ale nezdálo se, že by jim to nějak extra vadilo.“ :-) Třešničkou na holandském sýru se stal náš od-

jezd, který málem odjezdem nebyl. Poté, co jsme se srdceryvně rozloučili s našimi holandskými přáteli a byli jsme už všichni jednou nohou v autobuse, se to stalo. – Nestalo se totiž vůbec nic. Autobus mlčel. Motor mlčel, my jsme také mlčeli a autobusáci nadávali. Nefunkční startér nám málem udělal čáru přes rozpočet a prodloužil náš pobyt o dalších 15hodin! NAŠTĚSTÍ šikovné ruce pana řidiče za vydatné pomoci Tínka a dalších ochotných všechno zachránily a my jsme se po pouhém půlhodinovém chaosu vydali vstříc naší domovině. Jeli jsme v noci, takže jsme toho moc neviděli. Každopádně, motor byl stále v chodu, takže jsme v neděli v 10hod. ráno zaparkovali opět u našeho známého dobrušského Kina 60, kde jsme si rozebrali batohy, zásoby a rodiče posléze i nás.

PS: [Dankje vel] for great organization and wonderful experiances, because it was very nice time in Nederland.

Týna Vhotík

OPRAVA KLUBOVNY ČP. 512

Jak si všimli mnozí pozorní okolojdoucí, v červenci 2008 panoval u skautských kluboven v Domašínské ulici na kraji Hečmandy čilý ruch.

Ne – nebyli to děti ani vedoucí – ti všichni prožívali své krásné táborové dny na táborech v Mastech a na Záhoří. O cvrkot u kluboven se ale postarali řemeslníci, kteří elegantně a harmonicky vyměnili okna a střechu na budově čp.512 – klubovnách, které v současnosti užívají děvčata a nejmenší děti – Méďátka – a která začíná sloužit i jako vycházkový azyl pro maminky skautů, které vozí v kočárku další ratolesti.

Jak to ale vše vlastně bylo a proč se tak významně opravuje? Na tuto odpověď se musíme podívat trochu do minulosti. Jak ví každý skaut i většina dobrušských patriotů, budovy, kde jsou současné skautské klubovny, měly být na konci osmdesátých let minulého století – tedy v době, kdy se stavělo sídliště Na Hečmandě – zbourány. (Ostatně podle poměrně megalomanských plánů socialistického betonového plánování měly být zbourány všechny domky nad kostelem – od současného DDM přes Čtyřstoletou až kamsi k pivovaru, aby mohl pokračovat ten silniční obchvat okolo Marty, co končí právě před Čtyřstoletou).

Přišla ale sametová revoluce, režim se změnil a všechno bylo jinak. Černokněžnické obruče stalinistického komunismu praskly - soukromé vlastnictví začalo být respektováno a přestala být zakazována občanská spolková aktivita. A jak se přehodnocovaly stavební záměry města, mohl nově obrozený Junák díky osvícenému zastupitelstvu té doby získat oba objekty, kde jsou dnes klubovny. Pravda – obě budovy byly dosti vyžilé, protože byly určeny k demolici. Ale díky aktivitě (dnes již zesnulého) vůdce střediska br. Jaroslava Vavrušky – Meddyho, jakož i jeho nerozlučného tajemníka střediska br. Josefa Čížka – Balúa se podařilo již před více než 15 lety zrekonstruovat alespoň ono hospodářské stavení, kde je dnes velká klubovna, Mohykánská klubovna, klubovny vlčat a světlušek, jakož i sklady táborových věcí v Konírně a zadní přístavbě. (Za to jim buď ohromný dík, neboť kdo nikdy zadarmo podobné věci nedělal, může považovat onu ohromnou práci za „folklór“.)

Na kompletní rekonstrukci druhé budovy – oné postsecesní vilky blíže k pekárně Marta – se však muselo počkat. Hodně věcí uděláno již bylo. Byly vyměněny vnitřní elektrorozvody, vyměněno několik nejhorších oken, instalováno nové topení (místo kotle na uhlí akumulačky), a udělán nový záchod a umývárna, byla instalována i nová kuchyňka. Ovšem na více již nezbývalo sil ani peněz. Ty se objevily až nyní, v době kdy skauting zažívá další vlnu renesance a zájmu dětí a rodičů malých dětí.

Ona zmíněná vilka čp. 512 byla původně postavena před téměř 100 lety jako rodinný domek oborného učitele pana Františka Netíka. (Tehdy to bylo na samém konci domašínské „výpadovky“, ještě kus za Koňským trhem, jenž byl zhruba tam, kde jsou autobusové zastávky v Laichterovce.) Podle projektu z roku 1911 obsahovala ona učitelská vilka všechny prvky doznívající secese – půlkulaté okno ve štítě, profilovanou fasádu včetně všech římsiček a šambrán, dokonce i verandičku (otevřenou pavlač) před hlavními dveřmi nad vstupními schody. (Tam, co jsou dnes natlučeny oblinky nad skládkem dřevěných špalíků).

A nutno říci, že domek byl postaven poměrně dobře, takže během století nikdo neudělal žádnou zásadní rekonstrukci či opravu. Pouze již kdysi dávno někdo zabednil onu otevřenou pavlačku, domek byl napojen na elektřinu, vodu a kanalizaci, snad někdy v šedesátých letech bylo

instalováno ústřední topení na uhlí a přeložena střecha s použitím původních křovických tašek. (Pokud se snad autor v detailech mýlí, bude vděčen jakémukoliv pamětníkovi za upřesnění...).

Žádnou zásadní rekonstrukci před plánovanou demolicí neudělalo ani Městský národní výbor, který ještě v osmdesátých letech provozoval v objektu školní družinu.

Přestože ve své době odvedli řemeslníci dobrou práci, sto let je sto let, a přestávalo být únosné objekt provozovat ve stávajícím stavu. Střechou zatékalo čím dále častěji i přes neustálé výměny tašek, každou chvíli větší vítr nějaký kousek tašky srazil na plochu, kde se pohybují děti, v objektu bylo nesmysl zatopit, protože rozeschlými poloshnilými okny by se tak pouze přispívalo ke globálnímu oteplování zeměkoule. Nehledě na to, že by asi nikdo ani nebyl schopen zaplatit elektřinu na vytápění – zvláště když všichni jsme svědky, jak nemravně a jakým nehorázným tempem ČEZ zdražuje elektřinu každým rokem.

Proto se středisková rada usnesla, že v tomto volebním období, kdy se do střediska „hrnou hejna tryskomyší" (to jest narůstá počet nejmenších dětí), je nutno s objektem udělat zásadní posun – podle plánu jde o výměnu střechy, oken a fasády. (Pokud by se mělo dále zateplovat podkroví, rekonstruovat vnitřní vodovod či dělat sprchy – to bude muset rozhodnout středisková rada v dalším volebním období po roce 2010.)

Díky velmi významné vstřícnosti Ministerstva školství, Královéhradeckého kraje, Junáckého ústředí a několika sponzorům podařilo se v letošním roce získat téměř 600 tis. Kč, takže se mohlo začít s tím nejdůležitějším – výměnou oken a střechy, což se právě v červenci plně podařilo. Přestože objekt není součástí městské památkové zóny, slíbili skauti Královéhradeckému kraji zachovat secesní podobu vilky, takže náhodný chodec onu kvalitativní změnu ani nepostřehne. Spíše si všimne, že fasáda, na kterou nezbyly letos peníze, je opršená a opadaná, takže městu na kráse nepřidá. Podle plánu však skauti věří, že hned v příštím rozpočtovém roce 2009 se podaří opět shromáždit dalších potřebných 400 tisíc korun, aby budova byla nejen plně funkční, ale aby byla i krásná jako před sto lety a opět zdobila okraj Hečmandového sídliště. Pevně přitom doufají, že se snad k Ministerstvu školství, Královéhradeckému kraji, Junáckému ústředí a sponzorům přidá i Město Dobruška. Všem finančním účastníkům přitom děkují za již poskytnutou i budoucí pomoc. Vždyť jde o děti – společnou budoucnost nás všech. A tady by se šetřit nemělo!

Se skautským pozdravem Nazdar! všem lidem dobré vůle

Ing. Petr Poláček
vedoucí střediska

POZVÁNKY

Skautské středisko Dobruška svolává pro činovníky Junáka v Dobrušce

středískovou schůzku

neděle 21. září 2008 v 17:00 ve skautském baráčku

Program:

- plán střediskových akcí na nový školní rok 2008-9
- termíny táborů 2009
- příprava na podzimní oheň (4.10.2009)
- informace o čekatelských kurzech a zkouškách

Všechny srdečně zvou Petr POLÁČEK a Vašek PAVEL za vedení střediska

ROZHOVOR S ...

HANIČKOU A JEŽOUREM

Tuto sourozeneckou dvojici Vám snad ani nemusím představovat. Oba se významně podíleli na vedení oddílů, na táborech a i jiných střediskových akcích. Ani jeden snad nikdy nechyběli na žádné brigádě, byli autory rozmanitých výprav do okolí, dali tradici několika táborovým hrám, neustále vymýšleli nové akce (Cesta za sluncem) nebo výrobky z čehokoliv (Indiánský stav). Myslím, že je sami dobře znáte, ale teď budete mít šanci zjistit, jak se skautem začali, kdo je vedl a jaká byla třeba jejich první hlídka....

1/ Jaké byly vaše skautské začátky? V kolika letech jste vlastně začali skautovat?

Ježour:
Bylo to v roce 1990, na den Země, tedy koncem dubna. Mám ten obraz před očima stále – v lesíku na Trojici sázíme stromky a moje (na můj vkus tenkrát trochu příliš upovídaná) maminka povídá jednomu pánovi: „No a tamhle našeho Honzu bych taky ráda přihlásila do skautu.“ No a ten pán byl Rolf, který tenkrát vedl vlčata. Hrozně jsem se styděl, měl jsem tenkrát komplex, že jsem tlustej :) No, ale teď musím poděkovat, maminka ještě několikrát měla takovou dobrou předtuchu…
Hanka:
Na začátku mého skautování stála moje maminka, která jela v létě roku 1991 vařit na tábor do Mastů a vzala mě s sebou. A abych se jen „nepletla v kuchyni“, zařadili mě tam do družiny světlušek (ale určitě to nebyla náhoda, viď, maminko...). To jsem měla za sebou 1. třídu, bylo mi 6 let. Vedla nás tehdy Věrka Pavlová (Jurášková) a letos jsme na to spolu po táboře Meďátek v Mastech zavzpomínaly - teď už jsem totiž zase já vedla na táboře jejího synka Pavlíka.

2/ Kdo nebo co vás ke skautingu přivedlo?

Ježour:
To už jsem asi zmínil v otázce 1.
Hanka:
Maminka.

3/ Jak vzpomínáte na své první vůdce?

Ježour:
U vlčat vzpomínám mlhavě na Kondora, jak nás učil „bejt chlapem“. To byly hodně silné zážitky…Když jdete v jedenácti letech na dvojdenku přes hřeben a spíte v polorozpadlé chalupě, to se nezapomíná.
Hanka:
U světlušek se mi vedoucí střídaly, nakonec jsem zakotvila u Dáši Stoklasové. Až dnes, když jsem si sama práci s menšími dětmi vyzkoušela, oceňuju, jak se nám dokázala věnovat.
Moje první skautské vedoucí byly Iva Oláhová a Efka Pavlová a kdo s nimi zažil alespoň jeden tábor, ten ví, že je stále na co vzpomínat. Dodnes obdivuju jejich nadšení. A taky s nimi bylo hodně veselo.

4/ Jak početné byly tehdy vaše oddíly? A vídáte se se svými skautskými vrstevníky či vrstevnicemi dodnes?

Ježour:
U vlčat nás bylo snad kolem patnácti a to ještě fungovala druhá smečka, Zélyova. Pak jsem přešel k Mohykánům, kterých bylo taky hodně… Byly to tenkrát asi trochu šťastnější roky. S vrstevníky se samozřejmě vídám a myslím,

že máme dobré přátelství. Mám na mysli zvlášť družinu Havranů, která fungovala jako jediný skautský oddíl asi kolem roku 1996 pod vedením bratří Línků.

Hanka:

Náš skautský oddíl, kam jsem vstoupila v roce 1995, měl původně snad 20 členek, ale v příštím roce přišel velký „odliv" a na další tábor nás pak jelo jen devět. Nevzpomínám na to jako na nějaká krizová léta, díky malému počtu jsme se víc poznaly a zažily spolu spoustu hezkého - to byly ty slavné ryze dívčí tábory v Mastech a Dolním Dvoře. Taky přes rok jsme se činily, samy jsme si organizovaly výpravy a hledaly každý důvod, abychom se mohly brzy zase sejít. A scházíme se - aspoň s některými - dodnes. Loni na podzim jsme dokonce společně podnikly cestu po našich bývalých tábořištích - Ruprechtice, Velké Petrovice a Dolní Dvůr. Máme se kam vracet a máme na co vzpomínat.

5/ Určitě máte oba spoustu silných skautských zážitků. Podělili byste se s námi o nějaký společný?

Ježour:

Mám dojem, že společné skautování s Hankou začalo až na táboře v Petrovicích v roce 1998. Po tomto táboře jsem už myslím začal vedoucovat, takže většinu dětských zážitků máme zvlášť. Ale těch několik táborů a čundrů, co jsme dělali spolu - to jsou opravdu silné vzpomínky. Vzpomínám třeba na první roverský vandr do Jizerských hor, pořád tam pršelo a přeci jsme je celé přešli. Někdy nechápu, jakto že Hanička všechny ty bláznivý nápady vydržela…

Hanka:

Je těžké vybrat jediný. Skoro bych řekla, že ten můj silný skautský zážitek trval asi dvanáct let - ať jsem byla dítě nebo vedoucí.

6/ Pamatujete si na první tábor, na kterém jste byli společně? Jak jste se tehdy snášeli?

Ježour:

Již zmiňované Velké Petrovice, rok 1998. Krásný tábor, poprvé společně s holkama. Myslím, že s Hankou jsme vycházeli dobře, asi by málokdo poznal, že jsme sourozenci. A ten řev kvůli jogurtu už mi snad odpustila :)

Hanka:

Tuším, že náš první společný tábor byl ve Velkých Petrovicích v roce 1998. Já jsem vítala, že jsme jeli spolu. Snášeli jsme se dobře. Jen jsem moc nechápala, když si nechal nabarvit hlavu načerveno.

7/ Jaké byly vaše první noční hlídky? A hlídali jste někdy spolu?

Ježour:

Jak jsem pravil, dětské zážitky máme oddělené. Vzpomínám si na hlídku s Benjim na táboře ve Skuhrově. Sedíme uprostřed táborového kruhu opřeni zády o sebe, je hluboká noc, spíme velice tvrdě. Doufám, že to nečtou nadšená vlčata. Ale jindy jsem hlídal poctivě J Myslím, že právě noční hlídky jsou pro malého vlčáka naprosto úžasným a důležitým zážitkem.

Hanka:

Hlídky? Nejvíc vzpomínám asi na ty v Mastech - tábořili (pro češtináře - byl tam s námi i Lukáš Purm) jsme dole na louce, pořád pršelo a my musely (pouze my holky) každou půlhodinu s baterkou kontrolovat, jak stoupá voda v potoce a v případě nebezpečí budit vedoucí. Dost jsme se bály. Právě na tomhle táboře nás bylo jen devět, takže jsme hlídaly každou noc 1 hodinu každá sama...Nebyl to žádný med, ale byly jsme hrdé, že jsme to svoje tábořiště zvládly uhlídat. Velký zážitek.

8/ Co vaše začátky s vedením oddílů? Radili jste se třeba mezi sebou, co a jak udělat?

Ježour:

Na to vzpomínám velice rád.

Samozřejmě, že jsme se spolu radili. Taky jsme třeba plánovali výpravy v jeden den, bylo to tak jednodušší kvůli rodičům, apod. Mně se ten systém hodně líbil – společné tábory a oddělené programy přes rok. I když jsme pořád s klukama uvažovali o vlastním táboře, nikdy k tomu nedošlo.

Hanka:

Radili jsme se skoro o všem (nebo snad bych měla napsat Radila jsem se skoro o všem:-). Bylo to ideální, protože jsme oba vedli oddíl ve stejnou dobu. Pomáhali jsme si s plánováním, s programem. Co jen bylo těch her, které vznikaly u nás v kuchyni...

9/ Pamatuji si tábory, kdy byl Honza už vedoucí a Hanka naopak ještě „řadová tábornice". Hani, bylo pro tebe těžké poslouchat vlastního bráchu nebo to naopak mělo své výhody? Honzo, jak ty jsi tohle vnímal? Neměl jsi někdy nutkání své sestře nadržovat?

Ježour:

Nadržovat snad ani ne, spíš se ve mně vždycky objevila skrytá radost z Hančinnýho úspěchu – asi jsem měl pocit, že za to můžu taky já, vždyť jsem ji přece vychovával J. No ale vedoucovská spolupráce se mi dělala rozhodně líp.

Hanka:

Jenda mě odmala vychovával (jako každý starší brácha), byla jsem proto zvyklá ho poslouchat a ani na táboře mi to nedělalo potíže.

10/ Několik táborů jste také vedli společně. Měli jste vždy „stejný pohled na věc" při jejich přípravách nebo se vaše názory často rozcházely? A jak na ta léta vzpomínáte?

Ježour:

Jelikož jsme dva sourozenci, měli jsme a máme asi dost silné pouto. I když to tak asi mezi bráchou a ségrou nebývá. Ještě teď se nám stane, že zareagujeme na jednu věc stejnými slovy, začneme si zpívat stejnou písničku. To se pak dobře spolupracuje. Určitě bych dneska dělal některé věci jinak, ale vzpomínám na to velice rád.

Hanka:

Shodli jsme se, na mnoho věcí máme stejný náhled. Po letech člověk zapomene takové ty drobné „mouchy", které to samozřejmě taky mělo, takže dnes na tábory na Záhoří opravdu ráda vzpomínám. Nejen na spolupráci s Jendou, ale i s ostatními. Bavilo nás to. Báječná léta, přála bych to všem.

11/ Ježoure, jak vznikla tvoje přezdívka? A Hani, ty jsi nikdy žádnou neměla?

Ježour:

Šli jsme s Mohykánama na schůzce na Trojici a u bazénu Vašek povídá: „Nováčci, vy ještě nemáte přezdívky! Tak ty budeš třeba Lachtan, když si češeš vlasy dozadu, ty budeš Benji, protože seš doma benjamínkem a ty budeš Ježour, protože máš krátký vlasy." Vemte si, že ty přezdívky se všechny používají už 15 let aVašek to tenkrát vymyslel v jedný minutě.

Hanka:

Většinou se tím nijak nechlubím, ale když už se ptáte...:-) Na svém prvním táboře jsem se, jak už jsem psala, připojila ke skupince světlušek. A protože už mezi nimi jedna Hanka byla, snažily se mi co nejrychleji vymyslet přezdívku. Nebylo to tak těžké, velmi tomu napomohla opět moje maminka, která mi na tenhle tábor sbalila růžovou teplákovou soupravu. No, představte si nejmenšího člena družiny, který chodí stále v růžovém, všechno je pro něj nové, pořád za někým chodí a na všechno se vyptává, všechno se snaží prozkoumat. Tak ještě chvilku přemýšlejte, jak byste ho pojmenovali? Prozradím - prostě jsem byla Červík. Naštěstí mi tahle přezdívka dlouho nevydržela a dodnes mi zůstala jen ta moje „přezdívka" celoživotní - Hanička.

12/ Ti, kdo vás znají, mi dají jistě za pravdu, že ve spoustě věcí jste si hodně podobní. Prozraďte nám - je naopak něco, v čem se od sebe naprosto lišíte?

Ježour:

Všichni přeci vědí, že Ježour je cholerik a Hanička je ta hodná a klidná.

Hanka:

Chybí mi jeho rozhodnost a fousy :-)

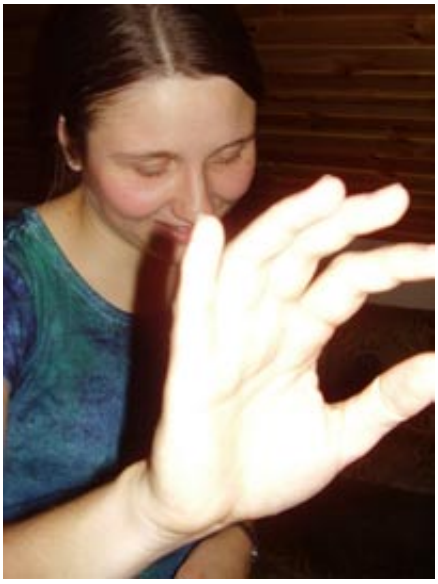

13/ Procestovali jste společně spoustu zajímavých zemí. Dokázali byste je vůbec spočítat? Kde se vám líbilo nejvíc?

Ježour:

Z těch společných cest určitě rád vzpomínám na roverské vandry na Slovensko (Velká Fatra, Orava), kde se Hanka starala o jídlo a já o trasu, myslím, že se to většinou líbilo. Nebo už zmiňované roverské Jizerky, popř. Rychlebské hory – ani na naši krásnou

vlast bychom neměli zapomínat. No a pak to byla cesta do Ruska před dvěma lety – myslím, že ta nás oba hodně posunula dopředu. Sami dva jsme pak chodili několik zářijových dní roku 2006 po východním Slovensku. To se lidé poznají nejlépe – sami v divočině. No a letos jsme byli ve čtyřech na Ukrajině – polonina Svidovec - mooc hezké.

Nejde říct, která cesta se líbila nejvíc – každá byla v jiné životní situaci, v jiné sestavě.

Hanka:

Na cestování je u nás Jenda, já jsem v jádru pecivál. Nebýt jeho věčného nadšení, předčítání z Nevrlého, vyprávění a přesvědčování, že se mi tam opravdu bude líbit, asi bych se nikdy nikam nevydala. Ale když zavelel, jelo se. Jen díky tomu jsem poznala tolik hezkých míst. Těžko vyberu to nejhezčí. Krásné byly roverské čundry - Jizerské hory, Velká Fatra, Orava, Rychlebské hory. Na několika cestách jsme byli jenom spolu, ve dvou, na to moc ráda vzpomínám. Největší společný „čundr" vedl až do Ruska, ale to bylo opravdu moje cestovatelské maximum.

Víte, s Ježourem se opravdu dobře cestuje, nejlepší je, že dělá rád snad úplně všechno, co k vandru patří. Baví ho totiž nejen plánovat trasu, hledat spojení, lézt po horách, nosit těžký batoh, povídat si s domorodci, ale má rád i večerní vaření na ohni, hledání místa na spaní, stavění přístřešku. To je velká výhoda pro všechny, kdo cestují s ním. A pro mě je ještě větší výhoda to, že společně jezdíme na vandry dodnes.

14/ Co plánujete dál konat v letošním roce v rámci dobrušského Junáka?

Hanka:

Přislíbila jsem výpomoc u Meďátek, ale musím jako čerstvě pracující dodat - jak to půjde...

Ježour:

Ač to vypadá, že po změně stavu a bydliště jsem vypadl z dění, je fakt, že aktivity dobrušského Junáka tajně sleduji a pořád ve mně hlodá jakýsi neklid opět nějak přispět… Ale to víte, sliboval jsem při skautském slibu „plnit povinnosti vlastní…" – a ty mám teď jiné, než jen ty skautské.

A jestli můžu, tak ještě jeden úkol pro čtenáře z řad dětí: Skaut vám dá víc než škola, víc než sportovní kroužky, víc než počítač. Přemýšlejte o tom.

ZE STARÝCH KRONIK

-TÁBORY

Družina Jestřábů

Tábor Šedé skály

II. den, 7.7.L.P.1970

Dnes máme službu a proto jsme vstávali dříve. K snídani byl čaj, chleba a sýr. Jako služba jsme dostali vykousat citrón. Kuci šli stavět stany a Pavel a já jsme myli nádobí a stavěli kuchyň. Potom jsme s Koldou vařili oběd, bramborové knedlí a vepřové maso a čočkovou polívku. Po obědě jsme dostavovali stany. K večeři jsme měli topinky. Umístili jsme se jako druzí o dva body za Kamzíkama.

Denní rádce: Kolda

Služba: Jestřábi

IV. den, 9.7.L.P.1970

Poprvé byla rozcvička. Zatím nám Havrani připravili chléb se sýrem a čaj. Denní rozkaz zněl, abychom vybudovali sklípek. Blažej s Huřvou kopali, Picek s Chechtalem si dodělávali podsadu a Pavel a já jsme dělali tyčky. Polévka, kterou jsme dostali na oběd nám nechutnala a ani guláš za moc nestál. Po obědě Huřva s Blažejem dále kopali a ostatní si dělali sedátka. Našli jsme parádní křeslo, ale s jeho vyprošťováním byla potíž, protože tam bylo vosí hnízdo. Umístili jsme se jako první. Večer byla ještě bojová hra „boj o doupě loupežníků“.

Denní rádce: Fanda

Služba: Havrani

Kronika oddílu Slunečnic

Indiánský tábor OZ 30.6.-20.7.2002

Pondělí 1.července, 2.táborový den

Služba: vedoucí + RaR

Hlídka: Molpikové

I když je na táborovém režimu napsáno, že je budíček v půl osmé, začal dnes pro všechny program už o půl sedmé (a pro vedoucí a Rarit v půl šesté…). Vzbudili jsme celý tábor v šest třicet a vysvětlili hru: každá družina se má co nejdříve sbalit a vyrazit na Pěticestí, kde vzbudí Ježoura, který jim vysvětlí další část hry. Od nás v táboře dostaly rozespalé a trochu šokované družiny jenom jídlo, pití, mapu a buzoly. Pak se pomalu vydávaly na cestu. Bylo dobré sledovat, jak rychle je kdo schopen se probrat a vystartovat k nějaké akci. Na Pěticestí čekal Ježour s RaR a dal družinám (podle pořadí, v němž doběhly) vybírat místa, kde jsou schovány lístečky s různými hodnotami –hodnota lístečku rostla se vzdáleností od Pěticestí. S každou družinou se vydal za hledáním lístečku i jeden rover nebo roverka, abychom měli jistotu, že se nám družiny na hřebenu Orlických hor neztratí. Všichni se měli vrátit do 14 hodin, jen jedné družině se to nepovedlo (o 10 vteřin). Oběd. Polední klid. A po něm –no jistě, jestli jste si mysleli, že se tomu letos vyhnete, tak jste se spletli –výroba sedátek do táborového kruhu. Téměř všichni (kromě vedoucích a RaR) to do večera stihli. Na večerním nástupu každá družina řekla název, který při dnešní hře pro sebe vymyslela. V pořadí, v kterém doběhli včera z večerní hry a v kterém sedí v táborovém kruhu: MOLPIKOVÉ (zkratka jmen všech členů), GORBAČOVÉ, QUANTANÁNI, KUVAJČAKOVÉ, TESKATLIPOKOVÉ a VYZNAVAČI OHNĚ.

Jídelníček: S–Taschčino tajemství
O–Norková polífka+ Rís, Oto
SV – Nó, ňuká něco
V – Zabarvenej chlebíček

Kronika družiny Tygrů – II. oddíl Dobruška

Tábor „V ÚDOLÍ DEŠŤŮ“, Lukavice 29.6.-19.7.1969

Neděle 29.července

V šest hodin byl budíček. Umyli jsme se, uklidili ve stanech, zima s námi ještě házela, ale dalo se to vydržet. Po snídani byl nástup. Unkas řekl program. Lišáci stavěli bránu, Vlci hráz a my hlídkovou věž. Mohykáni měli službu u kuchyně a kopali sklep. U Maxe jsme si vyzvedli nářadí a šlo se na dříví. Porazili jsme několik stromů, dotáhli je do tábora a začali jsme stavět. Když byla zhruba postavená kostra, začalo vztyčování. Po obědě jsme se znovu pustili do práce. Pajda s Ivanem byli na věži a přitloukali příčky k žebříku. Meddy s Martínkem šli do lesa pro borovici na vývěsku. Meddy večer jel domů, Unkas taky, vůdcování padlo na Bobbina, ten šel do dívčího tábora, no a tak se stal prozatím vedoucím Max. Pod jeho vedením jsme se znova pustili do věže. Ten den jsme ještě dostavěli podlahu prvního a druhého patra.

Bongo

Pátek 4.července

Služba v kuchyni

V šest jsme už byli v kuchyni. Museli jsme na dříví. Po snídani jsme umyli nádobí, no a tak to šlo celý den. Naštípat dříví a zase mejt a utírat. Při krájení chleba jsem se řízl. Pajda měl po vydatném jídle a třešní parádní průjem. Každou půlhodinu letěl na latrínu. Všemožně se snažil průjem zastavit. Snědl šest tablet živočišného uhlí. Práce v kuchyni končila umytím celé kuchyně. Pak jsme dělali na družinové lavičce.

Bongo

VÝZVA

Máte dobrý nápad týkající se Totemu a chcete se o něj s námi podělit? Nebo máte dokonce příspěvěk, který chcete uveřejnit? A nebo hodně fotíte a rádi byste doplnili některé články? Rádi s vámi budeme spolupracovat! Stačí napsat na níže uvedené e-maily nebo na centrální e-mail: obeznik.totem@seznam.cz.
Těšíme se!

UZÁVĚRKA ČÍSLA ...

NEDĚLE 28.9.2008

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ...

1.10.2008

- rozhovor s osobností dobrušského skautingu
- skautský rozvrh
- články o zahájení činnosti oddílů po letních prázdninách
- a mnoho dalšího ...

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA: **Ondřej Němeček** - *ondra.nem@seznam.cz*
Petr Beneš - *bena.kamzik@seznam.cz*
Pavlína Čiháčková - *pavlina.cihackova@seznam.cz*
Veronika Štaffová - *cga@seznam.cz*

PŘISPĚLI: Jana Poláčková, Petr Poláček, Petr Beneš, Pavlína Čiháčková, Lenka Krásná, Vašek Pavel, Kateřina Fléglová, Lenka Slavíková, Kristýna Poláčková

FOTOGRAFIE: Jana Poláčková, Jiří Štaffa, Petr Beneš, Pavlína Čiháčková, Jan Friede, Petr Poláček

JAZYKOVÁ KOREKTURA: Pavlína Čiháčková

OBÁLKA (KRESBA): Veronika Štaffová

☺

Za jakékoli pravopisné chyby, nepravdivé údaje apod. se omlouváme, není to naschvál!

Hvězdy netuší, že tvoří souhvězdí

Jean Cocteau